

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Judith. Et bibelsk Heltedigt i ni Sange.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352322761312.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

VIII. **Hjemad!**

Fra de blodbestænkte Hynder
hun med bortvendt Blik sig skynder,
slænger hen det røde Sværd.
Tys! fra Druknes hæse Lunge
Hymner end hun hører sjunge,
- »nu, Adina, Tand for Tunge!
det er bedst vi skilles her!

»Snig Dig sagte og forblommet
bort igjen som Du er kommet,
vær for Alt din dyre Sæk!
Duk Dig mellem Teltets Pløkke,
- jeg har løsnet her en Løkke -
list saa varsomt frem et Stykke,
mød mig ved den tørre Bæk!«

56

Ternen som en Kat sig dukker.
Judith Lampeblusset slukker,
trækker Kamrets Forhæng for;
famler sig igjennem Teltet,
- Himmel, hvad var det jeg vælted!
rørte Nogen mig ved Bæltet, -
nej, det var kun Tæppets Snor!

Ud mod Baalet hun sig vover,
ud hvor Nattevagten sover,
- ha, Bagoas vaager end!
Da hun over Tærsklen triner,
listigt han i Skjægget griner,
men faaer Svar af strænge Miner:
Stille! væk ham ikke, Ven!

Svenden bøjer sig og smiler.
Frem i Mulmet Judith iler,
snubler over tabte Spyd;
famler møjsomt frem til Bækken,
øger med sit Fodtrin Skrækken
i den Gamle, som med Sækken
skjælver ved den mindste Lyd.

Dristig Gjenvej Judith skyder
gjennem Lejrens tomme Gyder, -
hilses af en søvnig Flok;
gyser, da hun ved sin Side
stabet seer en Pyramide:
Dræbte Landsmænds dødninghvide
Hoveder med Lok ved Lok.

57

»Ak, hvor disse Fjed er strænge,
hvor det varer længe, længe!
Judith, gik Du ikke vild?
Hører Du den sære Snøften, -
er der Ingen der i Grøften?«
Judith trøster: Snart bag Kløften
gaar det ad Bethulia til!

Men hvor Lejrens Vognborg endes,
hvor de sidste Vagtblus kjendes,
mens det lysner svagt i Øst,
skimter hun et Hoved dukke
fra et hegnet Indelukke,
hører hun et »Stop, Du Smukke!«
fra en Krigers drukne Røst.

Stærke Judith, stedt i Vaande,
mærker alt hans Vindunst-Aande
om sin kolde Kind og Mund, -
hvisker: »Gamle, il til Vagten,
Meder er han efter Dragten, -
tag det Armbaad, mind om Pagten,
kjøb os Hjælp i denne Stund!«

Og med Ryg mod Naboløstet,
river hun ham Kniv af Bæltet,
truer ham paa nære Hold, -
mens Adina fremad vakler,
stønner mod de røde Fakler:
Hjælp os værgeløse Stakler,
mod din Krigers ublu Vold!

58

Judith har sig fra ham vristet;
hæst han laller, overlistet,
»vil Du stange mig, Du Lam!«
Vildt han efter hende rækker, -
da et Slag til Jord ham strækker;
stærke Reb hans Vildskab stækker,
Bueskytter baste ham.

Nu har Judith atter Magten:
dør er Høvdingen for Vagten,
ham, hun gav de gyldne Baand!
Barsk fra Fangen han sig vender;
vel ham Faklens Flimren blænder,
grant hans Falkeblik dog kjender,
der er Blod paa Judiths Haand!

Og hvad dør fra Sækken drypper,
det er ej den havblaa Cyper, -
det er ikke Vin, men Blod!
Men den gyldne Ring, der skinner
paa hans Arm, ham Tungen binder,
den er Isra'ls hvide Kvinder
i hans Hu en Talsmand god.

Og da Judith fast sig tvinger,
gi'r ham Vink og Tegn: vi bringer
blodigt Offer Isra'ls Gud!
Ej han undres, ej han truer,
det er *ham*, som lønligt gruer:
Blod ved første Morgenluer,
det er Dødens visse Bud!

59

- Tyst igjen mod Bjergets Side
som i Offergang de skride,
til en Kratskov dølger dem;
og mens Panthren i det Fjerne
glammer hæst mod Morgnens Stjerne,
hvisker Judith til sin Terne:
Her er Stien! fremad, frem!

Ak, hvor bæver hun den Gamle,
naar de løse Stene ramle
gungrende i Kløftens Grund;
ved hver opskræmt Fugl hun gyser,
om sin Byrde Haanden fryser, -
dog hvor Fruersløret lyser,
tro hun følger som en Hund.

Men i Judith jubler Hjertet,
hendes egen Hjemdal er det,
som nu lysner svagt i Øst:
Tak, o Herre, Du hvis Hænder
gav os Nat og Mulm til Venner,
rev os ud af Løvens Tænder, -
evig love Dig min Røst!